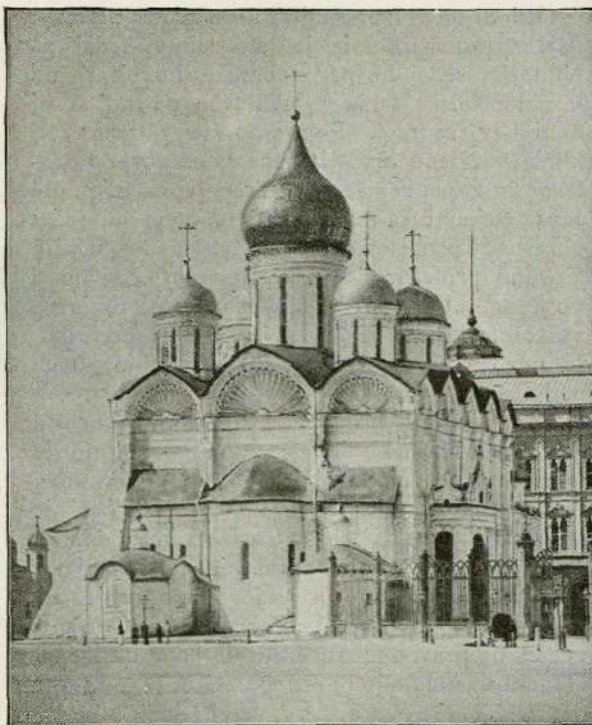

Saj trudna je že mlada in trudna stara kri,
Oboji brž na prosto se iz prahu mudi.

Vse to veselo življenje napravi jedini Franzl, ko potegne za zvonec. Koliko dijakov je že rešil dvojke in trojke, ker je prej pozvonil, predno jih je mogel profesor vprašati! Zato ni čuda, da ga imamo vsi radi. — Ko je gospod profesor velel poklicati Franzla, bili smo vsi pripravljeni iti ponj. Kralj, vratom najbližji, je prehitel vse. Franzl je prišel. Pravijo, da zna fizikalne „eksperimente“ delati skoro tako dobro kakor kak profesor. Prišedšemu je rekel gospod profesor: „Franzl, es geht nicht!“ Franzl pa je odgovoril nemški (slovenskega jezika menda ne ume nič): „Herr Professor, es wird schon gehen!“ Ogleдал je stroj, nekaj popravil, in res je šlo. Pravijo, da naredi sam različna fizikalna orodja. Ne morem se načuditi, kako more tako preprost človek pridobiti si toliko vednosti in spretnosti. Gotovo je moral biti nadarjen, ob jednem pa tudi pazen, da si je toliko zapomnil. Profesorji sami ga zelo spoštujejo, kakor vidim. — Toda kam sem zabredel? Hotel sem ti, ljubi Josipe, le nekoliko razkriti težave, s katerimi se nam je boriti v šoli. Zakaj zadnjič bi bil res kmalu strašno „pogorel“ pri fiziki, da me ni rešila sama pasja sreča, ali bolje rečeno, da me nista rešila psa gospoda profesorja. Pač s čudom gledaš, kaj govorim. Le poslušaj! Gospod profesor je prišel v šolo. Bilo je oblačno, pusto vreme. Gospod profesor ni bil nič kaj vesel. Bali smo se hude ure. Počasi je privlekel droben list iz žepa. Dolgo, dolgo je mislil, katerega bi poklical. Lomil je prste, izdihoval, prijemal se za glavo . . . Oh, jaz pa sem se tresel in tiščal „figo“ v žepu, da bi vsaj danes ne bil vprašan. No, slednjič pokliče Lisca. Oddahnil sem se. A to je bil šele jeden. Sedaj zopet isto premišljevanje. Zopet isti strah v klopih. Slovin, ki sedi blizu mene, je kar barve izpreminjal. Oh, to mi ne gre v glavo, čemu treba toliko premišljevanja, koga bi poklical. Zopet izbere jednega, Viharja. Tretji sem bil potem — jaz. Učil sem se, a premalo sem se držal profesorjeve razlage. Razjezili smo ga. Kar sem zapisal, je bilo napačno. „Dele, tele!“ klical mi je. Lisca pa je rekel: „Sie sind ein Reiber! Reiben Sie die Kreide weiter!“ češ, ti le kredo drgneš ob tablo, vredno pa ni nič, kar pišeš. Naposled je bil tako hud, da je ves jezen rekel Srncu: „Saprmment. tem trem moram danes zapisati trojko, trojko! Pojdi hitro po moj katalog! Pozabil sem ga v kabinetu.“ Srnec je tekel, o, meni pa je bilo tako nedopovedljivo hudo. Pomisli: trojko! Precéj časa ni bilo Srncu nazaj. Slednjič vendar-le pride, ves spehan, brez kataloga, pa leti na-

ravnost h gospodu profesorju, rekoč z žalostnim, tresočim glasom: „Gospod profesor! ko sem odprl kabinet, smuknila sta vaša pèska, katera vodite s seboj, skozi vrata po stopnicah na dvorišče. Lovil sem ju, klical, a vse zastonj; prišel je hišnik pomagat, da bi ju ujela, a tudi ni opravil nič; šel sem kupit žemljo ter sem ju vabil, da bi ugriznila, a vse nič. Kakor divja norita po dvorišču.“ Gospod profesor ni poslušal do konca; ves prestrašen je zaklical: „Kaj? ‚Daksel‘ in ‚Dakel‘ ušla? Danes je sobota, konjederec se klata okrog, ‚Daksel‘ in ‚Dakel‘ pa nimata znamk okrog vratú.“ Pustil je vse ter hitel loviti psička, za njim pa Srnec. Med tem

Uspenski sobór v Kremlju.

je pozvonilo, in mi trije — smo bili rešeni. Imeli smo torej res pasjo srečo. No, zanaprej me ne ujame več!

Pred tremi dnevi so bili mati pri meni. Prišli so zaradi stanovanja, ker sem pisal, da se tu ni mogoče mirno učiti, ker drug drugemu nagajamo. Oče nikakor ne dovolijo, da bi se med letom selil, češ, samó jezo bi napravil, naj vstrajam do konca. Mater pa je tako skrbelo, da so prišli v tem zimskem času z naših hribov doli; več ko štiri ure so hodili peš, le da bi jih vožnja manje stala. Jokaje so me prosili, naj se vendar učim, naj ne zapravljam dragega časa. Oh, kako mi je bilo hudo! Obljubil sem jim, da se ne bom čisto nič menil za burke,